

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Començar el nou curs en el nom del Senyor

Durant el mes de setembre van començant les activitats del nou curs a les parròquies, a les escoles, als diferents àmbits de la societat. L'inici del curs 2020-2021 està condicionat per un seguit d'adversitats i de reptes que poden fer feixuc el ritme i el funcionament dels diferents àmbits de la societat. Ho estem repetint insistentment des de fa mesos. D'altra banda, si som capaços d'afrontar els desafiaments d'una manera lúcida i coratjosa, esdevindran una ocasió per a créixer en la confiança en Déu, en la comunió eclesial, en l'ardor evangelitzador i en el servei als més necessitats.

121,2). Som conscients de la importància de la pregària, i hem constatat moltes vegades la desproporció entre els esforços esmerçats i el resultat obtingut. Les dificultats ens ajuden a tenir molt present la primàcia de la gràcia de Déu, i que els fruits no depenen només de les nostres capacitats i esforços. L'experiència dels apòstols en l'episodi de la pesca miraculosa ho confirma. Al mateix temps ens hem de deixar la pell en l'intent amb una entrega generosa. Com ens ho ensenya sant Ignasi de Loiola: «Actua com si tot depengués de tu, sabent que en realitat tot depèn de Déu.»

No té res d'estrany que de tant en tant experimentem el cansament, la incertesa i la por. En la carta d'avui us proposo que fem un viatge amb la imaginació al llac de Genesaret, entre la multitud que s'aplega a la riba per a escoltar Jesús. Simó i els seus companys també hi són, cansats i desanimats perquè no han pescat res després de tota una nit de brega. Un cop acabada la predicació, Jesús li indica que vagi mar endins i calin les xarxes. Així ho fa Simó, confiant en la paraula de Jesús, i es produeix aleshores la pesca miraculosa (Lc 5,1-11).

La confiança és l'actitud que hem de tenir en començar aquest nou curs. La imatge de la pesca ens recorda la missió de

l'Església; l'experiència de Pere també representa la de tot apòstol que és cridat i enviat per Crist a anunciar l'Evangeli, per més adverses que siguin les circumstàncies, malgrat el cansament i la incertesa de la situació. Si és el Senyor el qui envia, ni les limitacions personals ni les dificultats de l'ambient no ens han de fer por. Aquesta situació, d'altra banda, ens ajuda a ser humils, a viure amb la certesa que com més febles siguem, més es manifestarà en nosaltres la força de Crist (cf. 2Cor 12,10).

Posem, doncs, el nou curs en mans de Déu, conscients que l'auxili ens ve del Senyor, i per això enlairem els ulls i demanem humilment la seva ajuda (cf. *Salm*

És l'hora de la fe, de la confiança en el Senyor, d'obrir el cor a la seva gràcia i, com Pere, calar les xarxes confiats en la seva paraula. És l'hora de la confiança amb les persones amb qui compartim el camí, perquè no caminem sols, sinó que ho fem en família, en comunitat, en Església. El Senyor ens sosté i està sempre al costat nostre, ens acompanya sempre. També ens acompanya Maria. La seva vida és un exemple incomparable en el camí de la fe en el que ens guia com estrella lluminosa, i el seu amor de mare ens congrega com una família. Estimats germans i germanes, comença un nou curs. És el moment de tirar novament les xarxes en el nom del Senyor, amb tota confiança, i ell farà la resta.

ENTREVISTA

Omplir d'humanitat la solitud

CARLES DUARTE I MONTSERRAT

La pandèmia ens ha sacsejat profundament; ha alterat els nostres hàbits i la nostra manera de relacionar-nos amb els altres. Per a un humanista com el poeta Carles Duarte, la cultura és molt important perquè ens pot ajudar «a superar la superficialitat, a entendre i a valorar el llegat humà que ens configura com a individus i com a comunitat». «En una crisi tan greu com aquesta, la cultura omple d'humanitat la solitud», assegura el director general de la Institució Cultural del CIC.

Com interpreta aquest canvi de vida al qual ens ha obligat la pandèmia?

El temps ha deixat de transcórrer de la mateixa manera, perquè alguns cicles professionals i socials s'han interromput. Hem perdut persones estimades i han emmalaltit parents i amics. S'ha estès una percepció d'incertesa i de fragilitat. M'agradaria que aquest daltabaix ens ajudés a reforçar la nostra dimensió reflexiva i espiritual, a ser més solidaris, a acostar-nos als qui necessiten sentir-nos més a prop, a reverenciar el do de la vida.

Per què la fe és important en un moment com aquest?

La fe és important sempre i, en unes circumstàncies tan trasbalsadores com les actuals, la fe ens dona serenitat i confiança. Ens uneix a Déu, al que roman, al que transcendeix. Ens convida a la generositat i a la coherència i hi trobem el recer des d'on reconstruir el sentit dels nostres dies.

I la poesia?

La poesia és un mirall que fem amb les paraules per comprendre i expressar qui som. Des de la concisió i la brevetat, hi cerquem l'essència. Amb les metàfores dibuixem imatges que eixamplen la nostra experiència del món. La poesia ens obre les portes d'un viatge interior que en períodes on tot sembla trontollar restableix dins nostre l'equilibri indispensable.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Ens queda el record i l'esperança

Morí durant el confinament, víctima de la pandèmia. L'espòs i els dos fills, de quinze anys, visqueren el que aquests darrers descriuen així en un escrit que llegirem el dia del funeral: «Com en un instant tot canvia. Tot allò que era deixa de ser. Com tot allò que t'ha arribat a omplir, en una mil·lèsima de segon, ho deixa de fer». Els restava, però, el record de l'esposa i la mare que, com fou definida a la celebració, «era forta, alegre i vital, decidida, de caràcter esforçat i persistent, treballadora. Sociable, amb capacitat per establir bones i duradores amistats. D'una curiositat i inquietuds intel·lectuals notables des de la seva formació com a metgessa. Abocada a la família que iniciaren amb el seu marit, culminada amb l'arribada dels dos nois. Un projecte familiar que en els fills l'omplia d'orgull. Li preocupava la seva formació intel·lectual, espiritual i religiosa i hi vetllava activament. Estimava Déu, el que li mostrà Jesús, amb una fe arrelada i compromesa alhora. Era una contemplativa des de l'acció: servir i estimar les persones i les bones causes». Els fills corroboraven aquesta apro-

ximació a com era la mare en una de les pregàries, quan demanaven: «Preguem per la família que deixa, perquè ens segueixi acompanyant sempre, amb la seva vitalitat, tenacitat i alegria». «Honra el pare i la mare. Aquest és el primer manament que va acompanyat d'una promesa; i la promesa és: així seràs feliç i tindràs llarga vida a la terra» (Ef 6,2-3).

Aquest és el comiat d'una mare en uns mesos marcats per la pandèmia que, com una nova pesta desfermada, ens ha deixat buidor i sentiments d'absència difícils d'omplir. Aquests fills, amb el pare, acomiadat familiar propers, amics de sempre i coneguts entranysables que han traspassat, alguns en un entorn de solitud obligada, la majoria amb un adéu incomplet, forçat per les circumstàncies. La nostra esperança és l'acolliment del Senyor i la confiança del retrobament, un dia, prop d'Ell. Per això els fills acabaven el seu escrit amb aquestes paraules: «Els petons no tornaran i l'únic que quedarà és el record i l'esperança de retrobar-nos algun dia.»

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El sol no deixa de iluminar

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Al iniciarse los días de la escalada de la pandemia, el Santo Padre rezó ante el icono de la Virgen *Salus populi Romani*, venerada en la Basílica de Santa María la Mayor y, a continuación, oró al milagroso crucifijo venerado en la Iglesia de San Marcelo. A los pocos días, el 27 de marzo, como recordamos, el Papa nos invitó a unirnos espiritualmente en oración ante este crucifijo en la plaza de San Pedro.

El Papa, entre otras bellas y profundas palabras, proclamó: «Abrazar su cruz es animarse a abrazar todas las contrariedades del tiempo presente», y nos animaba a sentirnos convocados a «permitir nuevas formas de hospitalidad, de fraternidad y de solidaridad» y a «abrazar al Señor para abrazar la esperanza».

Cristo en su cruz nos dio la salvación, con su resurrección nos llenó de esperanza y de alegría. Siempre, incluidas las amarguras de la vida, contemplemos «a Jesús feliz, desbordante de gozo» (CV 126).

«Los hombres y las mujeres de oración llevan en sus rostros destellos de luz: porque incluso en los días más oscuros el sol no deja de iluminarlos», decía el Papa. «Todos somos portadores de alegría. ¿Lo habíais pensado? Esta vida es el regalo que Dios nos ha dado y es demasiado corta para consumirla en la tristeza, en la amargura» (20-05-20).

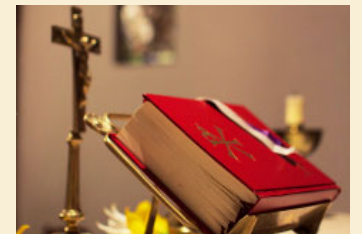
Que María interceda para que seamos alegres, valientes y entregados, capaces de regalar al mundo nuevos testimonios de santidad. (cfr. CV 63).

Lectures de la missa diària i santoral

14. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Nm 21,4-9 (o bé: Fl 2,6-11) / Sl 77 / Jn 3,13-17]. Exaltació de la Santa Creu, titular de la catedral de Barcelona. Sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. □ Dimarts [1Co 12,12-14,27-31a / Sl 99 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35)]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

16. ■ Dimecres [1Co 12,31-13,13 / Sl 32 / Lc 7,31-35]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), màrtirs. Santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).

17. ■ Dijous [1Co 15,1-11 / Sl 117 / Lc 7,36-50]. Sant Robert Bel·larmíno (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta). Sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa. Santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.

18. ■ Divendres [1Co 15,12-20 / Sl 16 / Lc 8,1-3]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.

19. ■ Dissabte (□ Barcelona) [1Co 15,35-37,42-49 / Sl 55 / Lc 8,4-15]. Santa Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII). Sant Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV).

20. ■ † Diumenge vinent, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / Sl 144 / Fl 1,20c-24,27a / Mt 20,1-16a]. Sants Andrew Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866). Sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; santa Càndia o Càndida, vg. i mr.

DIUMENGE XXIV DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre de Jesús fill de Sira (Sir 27,30–28,7)

És odiós irritar-se i guardar rancúnia, però el pecador ho fa i no vol apaivagar-se. El venjatiu toparà amb la venjança del Senyor, que li demanarà compte rigorós dels seus pecats. Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu el preguis. L'home que s'irrita contra un altre home, ¿com pot esperar que el Senyor li retorni la salut? No s'ha compadit d'un home com ell i, ¿ara s'atreveix a pregar pels seus propis pecats? Si ell, que és de carn i ossos, guarda rancúnia, ¿qui li obtindrà el perdó quan haurà pecat? Recorda la fi que t'espera i amainarà la teva enemistat; pensa en la mort, i guardars fidelment els manaments. Recordat dels manaments, i no seràs rancorós amb els altres; pensa en l'aliança de l'Altíssim, i no tindràs en compte l'ofensa rebuda.

Salm responsorial (102)

R. *El Senyor és compassiu i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor.*

Beneeix el Senyor, ànima meva, / del fons del cor beneeix el seu sant nom. / Beneeix el Senyor, ànima meva, / no t'oblidis dels seus favors. R.

Ell et perdona les culpes / i et guareix de tota malaltia; / rescata de la mort la teva vida / i et sacia d'amor entranyable. R.

No sempre acusa, / ni guarda rancúnia sense fi; / no ens castiga els pecats com mereixiem, / no ens paga com deuria les nostres culpes. R.

El seu amor als fidels és tan immens / com la distància del cel a la terra; / llença les nostres culpes lluny de nosaltres / com l'Orient és lluny de l'Occident. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 14,7-9)

Germans, cap de nosaltres no viu ni mor per a ell mateix: mentre vivim, vivim per al Senyor, i quan morim, morim per al Senyor. Per això, tant si vivim com si morim, som del Senyor, ja que, si Crist va morir i va tornar a la vida, va ser justament perquè havia de ser sobirà de morts i de vius.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 18,21-35)

En aquell temps, Pere preguntà a Jesús: «Senyor, ¿quantes vegades hauré de perdonar al meu germà el mal que m'haurà fet? ¿Set vegades?» Jesús li respon: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set. Per això passa amb el Regne del cel com amb un rei que va voler demanar comptes als qui ocupaven els llocs de govern. Tot just començava, ja li van presentar un dels seus ministres que li devia deu mil milions. Com que no tenia res per pagar, el rei va manar que venguessin tots els seus béns, i a ell mateix, amb la seva dona i els seus fills, els venguessin com esclaus, per poder pagar el deute. Però ell se li llençà als peus i li deia: Tingueu paciència i us ho pagaré tot. Llavors, el rei se'n compadí, el deixà lliure i li perdonà el deute. Quan sortia, trobà un dels seus col·legues que li devia uns quants diners, l'agafà i l'escanyava dient-li: Paga'm tot el que em deus. L'altre se li llençà als peus i el suplicava: Tingueu paciència i ja t'ho pagaré. Ell no en va fer cas, i el va tancar a la presó fins que li pagués el deute. Els altres col·legues, en veure-ho, se n'entristiren molt i anaren a informar el rei de tot el que havia passat. El rei el cridà i li digué: Que n'ets de mal home! Quan tu em vas suplicar, et vaig perdonar tot aquell deute. ¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu? Llavors el rei el posà en mans dels botxins, perquè el torturessin fins que pagués tot el deute. Això farà amb vosaltres el meu Pare celestial si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

Lectura del llibre del Eclesiàstic (Eclo 27,30–28,7)

Rencor e ira també son detestables, el pecador los posee. El vengatiu sofrirà la venjança del Senyor, que llevarà cuenta exacta de sus pecados. Perdona la ofensa a tu prójimo y, cuando reces, tus pecados te serán perdonados.

Si un ser humano alimenta la ira contra otro, ¿cómo puede esperar la curación del Señor? Si no se compadece de su semejante, ¿cómo pide perdón por sus propios pecados? Si él, simple mortal, guarda rencor, ¿quién perdonará sus pecados? Piensa en tu final y deja de odiar, acuérdate de la corrupción y de la muerte y sé fiel a los mandamientos.

Acuérdate de los mandamientos y no guardes rencor a tu prójimo; acuérdate de la alianza del Altísimo y pasa por alto la ofensa.

Salm responsorial (102)

R. *El Señor es compasivo y misericordioso, lento a la ira y rico en clemencia.*

Bendice, alma mía, al Señor, / y todo mi ser a su santo nombre. / Bendice, alma mía, al Señor, / y no olvides sus beneficios. R.

Él perdona todas tus culpas / y cura todas tus enfermedades; / él rescata tu vida de la fosa, / y te colma de gracia y de ternura. R.

No está siempre acusando / ni guarda rencor perpetuo; / no nos trata como merecen nuestros pecados / ni nos paga según nuestras culpas. R.

Como se levanta el cielo sobre la tierra, / se levanta su bondad sobre los que lo temen; / como dista el oriente del ocaso, / así aleja de nosotros nuestros delitos. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 14,7-9)

Hermanos: Ninguno de nosotros vive para sí mismo y ninguno muere para sí mismo. Si vivimos, vivimos para el Señor; si morimos, morimos para el Señor; así que, ya vivamos ya muramos, somos del Señor. Pues para esto murió y resucitó Cristo: para ser Señor de muertos y vivos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 18,21-35)

En aquel tiempo, acercándose Pedro a Jesús le preguntó: «Señor, si mi hermano me ofende, ¿cuántas veces tengo que perdonarlo? ¿Hasta siete veces?». Jesús le contesta: «No te digo hasta siete veces, sino hasta setenta veces siete. Por esto, se parece el reino de los cielos a un rey que quiso ajustar las cuentas con sus criados. Al empezar a ajustarlas, le presentaron uno que debía diez mil talentos. Como no tenía con qué pagar, el señor mandó que lo vendieran a él con su mujer y sus hijos y todas sus posesiones, y que pagara así. El criado, arrojándose a sus pies, le suplicaba diciendo: "Ten paciencia conmigo y te lo pagaré todo". Se compadeció el señor de aquel criado y lo dejó marchar, perdonándole la deuda. Pero al salir, el criado aquel encontró a uno de sus compañeros que le debía cien denarios y, agarrándolo, lo estrangulaba diciendo: "Págame lo que me debes". El compañero, arrojándose a sus pies, le rogaba diciendo: "Ten paciencia conmigo y te lo pagaré". Pero él se negó y fue y lo metió en la cárcel hasta que pagara lo que debía. Sus compañeros, al ver lo ocurrido, quedaron consternados y fueron a contarle a su señor todo lo sucedido. Entonces el señor lo llamó y le dijo: "¿Siervo malvado! Toda aquella deuda te la perdoné porque me lo rogaste. ¿No debías tú también tener compasión de tu compañero, como yo tuve compasión de ti?". Y el señor, indignado, lo entregó a los verdugos hasta que pagara toda la deuda. Lo mismo hará con vosotros mi Padre celestial, si cada cual no perdona de corazón a su hermano.»

«No et dic que perdonis set vegades sinó setanta vegades set»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

Després de la correcció fraterna en el si de la comunitat, que llegíem diumenge passat, Jesús ens convida avui al perdó sense límits, especialment dins de la comunitat: «perdonar el meu germà el mal que m'haurà fet».

Pere pregunta a Jesús si el límit raonable del perdó és el número set, que en la tradició bíblica constitueix l'expressió de la totalitat; és a dir: he de perdonar sempre? I Jesús respon exponencialment: no set, sinó setanta vegades set; és a dir: sempre, sempre, sempre. I és que el perdó no coneix límits.

A continuació, s'il·lustra aquesta capacitat o incapacitat de perdonar de les persones amb una paràbola que expressa una experiència molt humana: la de reclamar el perdó i la comprensió per a un mateix, però mostrar-se reticents a perdonar i comprendre els altres. La conclusió de la paràbola és clara: «¿No t'havies de compadir del teu col·lega, com jo m'havia compadit de tu?»

Aquesta paràbola es converteix en un comentari de la penúltima petició del pare nostre: «Perdoneu les nostres culpes, com nosaltres perdonem els nostres deutors» (Mt 6,12); on Jesús afegia: «perquè si perdoneu als altres les seves faltes, el vostre Pare del cel també us perdonarà a vosaltres; però si no els les perdoneu, el vostre Pare no us perdonarà les vostres» (Mt 6,14-15). Anys abans, ja ho havia dit Jesús fill de Sira, a la primera lectura d'avui: «Perdona als altres el mal que t'han fet, i Déu et perdonarà els pecats quan tu preguis» (Sir 28,2).

De fet, a la fi de la paràbola del servent sense compassió, Jesús sentència: «Això mateix farà amb vosaltres el meu Pare celestial, si cadascú no perdona de tot cor el seu germà.»

El perdó constitueix el gran secret de la convivència humana: en la família, en la societat; i també, i sobretot, en la comunitat cristiana. En la mesura que perdonem, guarim les ferides pròpies i alienes, i referim el camí. Som perdonats per Déu, en la mesura que som capaços de perdonar de cor a tots els nostres deutors, tant si ens han ofès de forma premeditada, com si ho han fet sense voler.

El sagrament de la penitència és el sagrament de la reconciliació i del perdó; ens ajuda a ser humils, a saber reconèixer les nostres faltes i les nostres culpes i a demanar-ne perdó a Déu, per aprendre a demanar perdó també als germans; i aprendre, igualment, a donar el nostre perdó als qui són tan febles i pecadors com nosaltres mateixos.

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Aquest diumenge 13, a les 12 h. Missa Estacional i Visita Pastoral a la parròquia de Sant Josep de la Llagosta.

Dilluns 14, a les 16.30 h. Reunió dels bisbes de la Tarraconense.

Dimarts 15, a les 10 h. Reunió de rectors i formadors de Seminari de Catalunya. / **A les 12 h,** reunió de delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya.

Dimecres 16, a les 12.30 h. Missa a l'església de l'Assumpció de la parròquia de Sant Cebrià de Valldoreix amb motiu de la festa patronal.

Dissabte 19, a les 19 h. Confirmacions a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola del Vallès.

Diumenge 20, a les 12.30 h. Missa d'inici de ministeri de Mn. Carles Cahuana com a Rector de la parròquia de la Santíssima Trinitat de Sabadell.

Notícies

Les Germanetes de l'Anyell a la parròquia de la Costa del Montseny. El diumenge 2 d'agost, Mons. Saiz Meneses va fer entrega del decret d'acceptació de les Germanetes de l'Anyell com a comunitat religiosa a la parròquia de Sant Esteve de la Costa del Montseny.

La Confraria de la Mare de Déu de Montserrat a la parròquia de Sant Pere de Terrassa. El dilluns 10 d'agost, a la tarda, va tenir lloc la institució de la Delegació de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat a la parròquia de Sant Pere de Terrassa amb la

presència de Mn. Antoni Deulofeu, Rector, i del P. Joan M. Mayol OSB de Montserrat. Al final de la Missa es llegí el decret establint la delegació i es varen entregar als confreres la cèdula d'inscripció, la insígnia i un llantió.

Terrassa celebra el Vot de Poble a Sant Roc. El diumenge 16 d'agost es va celebrar a diverses parròquies de la diòcesi la festa de Sant Roc. Entre altres, a la Catedral on se celebrà el Vot de Poble que la ciutat de Terrassa va fer a Sant Roc l'any 1588 en ocasió de la pesta bubònica. Presidí la celebració Mn. F. Xavier Aróztegui assistit per dos diaques.

Professió simple al Noviciat Pureza de Maria. El dissabte 29 d'agost,

Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa al Noviciat Pureza de Maria a Sant Cugat del Vallès. A la celebració, tres novícies han emès els vots simples i una altra jove ha iniciat el seu procés de formació com a postulant.

Entrega de nomenaments. El dimecres 2 de setembre, a les 12 h, Mons. Saiz Meneses, acompanyat de Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar, va presidir a la Cúria l'acte d'entrega de nomenaments per al curs 2020-2021. Prengueren possessió, entre altres càrrecs, el nou Vicari general, els nous vicaris episcopals i el Secretari general Canceller.

Agenda

Assemblea diocesana de Mans Unides. El 24 de setembre, a les 18 h, a Sabadell.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Comenzar el nuevo curso en el nombre del Señor

A lo largo del mes de septiembre van comenzando las actividades del nuevo curso en las parroquias, en las escuelas, y en los diferentes ámbitos de la sociedad. El inicio del curso 2020-2021 está condicionado por una serie de adversidades y de retos, que pueden lastrar gravemente el ritmo y el funcionamiento de los distintos ámbitos de la sociedad. Es algo que se repite desde hace meses hasta la saciedad. Por otra parte, si somos capaces de afrontar los desafíos con lucidez y coraje, serán ocasión para crecer en la confianza en Dios, en la comunión eclesial, en el ardor evangelizador y en el servicio a los más necesitados.

No es de extrañar que de tanto en tanto nos asalten el cansancio, la incertidumbre y el miedo. En la carta de hoy os propongo que viajemos con la imaginación al lago

de Genesaret, entre la muchedumbre que se agolpa en la orilla para escuchar a Jesús. Simón y sus compañeros también están allí, cansados y desanimados porque no han pescado nada después de toda una noche de intensa brega. Terminada la predicación, Jesús le indica que vaya mar adentro y echen las redes. Así lo hace Simón, confiando en la palabra de Jesús, y se produce entonces la pesca milagrosa (Lc 5,1-11).

Confianza es la actitud que debemos adoptar al iniciar este nuevo curso. La imagen de la pesca nos recuerda la misión de la Iglesia; la experiencia de Pedro también representa la de todo apóstol, que es llamado y enviado por Cristo a anunciar el Evangelio, por más adversas que sean las circunstancias, a pesar del cansancio y la incertidumbre de la situación. Si es el

Señor quien envía, ni las limitaciones personales ni las dificultades ambientales han de producir miedo. Por otra parte, esta situación nos ayuda a ser humildes, a vivir en la certeza de que cuanto más débiles seamos, más se manifestará en nosotros la fuerza de Cristo (cf. 2Cor 12,10).

Ponemos, pues, el nuevo curso en manos de Dios, conscientes de que el auxilio nos viene del Señor, por eso levantamos los ojos a lo alto y pedimos humildemente su ayuda (cf. salmo 121,2). Somos conscientes de la importancia de la oración, y hemos constatado muchas veces la desproporción entre los esfuerzos realizados y el resultado que se alcanza. Las dificultades nos ayudan a tener muy presente la primacía de la gracia de Dios, y que los frutos no dependen sólo de nuestras capacidades y esfuer-

zos. La experiencia de los apóstoles en el episodio de la pesca milagrosa lo confirma. A la vez, nos dejaremos la vida en el empeño, con una entrega generosa. Como nos enseña san Ignacio de Loyola: «Actúa como si todo dependiera de ti, sabiendo que en realidad todo depende de Dios.»

Es la hora de la fe, de la confianza en el Señor, de abrir el corazón a su gracia y, como Pedro, echar las redes fiados en su palabra. Es la hora de la confianza en las personas con las cuales compartimos el camino, porque no caminamos solos, sino que lo hacemos en familia, en comunidad, en Iglesia. El Señor nos sostiene y siempre está a nuestro lado, siempre nos acompaña. También nos acompaña María. Su vida es un ejemplo incomparable en el camino de la fe, en el que nos guía como estrella luminosa, y su amor de madre nos congrega como una familia. Queridos hermanos y hermanas, comienza un nuevo curso. Es el momento de echar las redes de nuevo en el nombre del Señor, con toda confianza, y él hará el resto.